

at den vil give et væsentligt Bidrag til Bedømmelsen af, hvorledes den Regnskabslov, som skal udkomme, bør være. Jeg kan ikke nægte, at jeg i høi Grad vilde beklage, hvis det andet Thing vilde fastholde sin engang udtalte Anskuelse, og jeg kan ingenlunde være enig i den Anskuelse, som den ærede sidste Taler (Fischer) fremsatte angaaende det andet Lovforslag. At man her skulde give efter for den Forbring, der i sin Tid blev gjort med Hensyn til en af Regjeringen forelagt Tillægsbevillingslov, vilde jeg ansee for overmaade uheldigt; jeg mener derfor, at vi maae gjøre endnu et Forsøg paa, om ikke det andet Thing vil forandre sin Anskuelse, thi ellers vil den største Deel af disse Udgifter udskydes; (Fischer; Det er feil!) nei! thi en meget betydelig Deel af Udgifterne, der findes opførte, er allerede afholdt.

Fsberning: Det Sidste, som den ærede Taler udtalte, er saameget sandere, som de aller vigtigste Bevillinger vilde blive udsatte Aaringer efter, at de burde have været bevilgede. De Tilfælde, hvor en Minister ligeoverfor store Vanskeligheder stiller sig saa at sige i Brechen og fremkalder en Udgift, som ikke er forud bevilget, ville udskydes til en Tid, da han maafee aldeles ikke kan forsvare sin Gjerning, til en Tid, hvor de trykkende Omstændigheder, som bragte ham til at gjøre et saadant Skridt, ikke mere erindres, til en Tid, da de politiske Forhold ganske have forandret sig, og man saaledes enten stiller ham blot eller bringer det derhen til, at en saadan Afgjørelse efter Revisorerne's Opgjørelse falder saa at sige ud til en Formalitet, som dog de fleste Opgjørelser af den Art blive til; de blive dertil med villig Grund, idet der handles om Smaating, men det kan komme til at dreie sig om store Ting; her er ikke Spørgsmaal om Gjenstande, men om Principet, og det Princip, som her er fulgt for Bevillingsvæsenet, er efter min Mening saa grundfaalt, som det nogeninde kunde opfindes. Der er ingen Art Bevillinger, som mere trænge til at bringes frem for Thinget, end netop Efterbevillinger, Bevillinger for Summer, som ere udgivne af Ministeriet uden lovlig Bemyndigelse; jo tidligere de kunne komme til at be-

handles, desbedre saavel for Bevillingsmyndigheden som for den, der har givet sit Mindedertil.

Jeg gaaer nu over til Behandlingen af selve Loven, som den foreligger. Det er blevet anerkjendt af begge de ærede Herrer, der have omtalt den, at den har den Fortjeneste, at der er gjort Skridt, som gaae i den rette Retning, det vil sige, at man engang er kommen til en Afslutning den 31te Marts; men hvad beviser en saadan Lov som den, her foreligger? Den beviser ikke Noget med Hensyn til Rigtigheden af dette Skridt, men den beviser kun, at vor hele Bogføring har været vanmægtig ligeoverfor den naturlige Ting at komme til en Opplutning den 31te Marts. — det er ikke om en Afgjørelse, men om en Opplutning, at Spørgsmaalet dreier sig — saaledes at der engang er et sikkert Punkt at holde sig til. Havde vort Regnskabsvæsen, vor Bogføring været ordnet saaledes, at det under 31te Marts kunde opgives fra alle Kasser: „Saaledes er Tilstanden i dette Dieblif, de og de Byrder ere forudsete at hvile paa os i Henhold til Forpligtelser, som allerede ere indgaaede, og der er derimod givet os Naadighed over Midler, for hvilke vi i dette Dieblif ikke have nogen Bestemmelse, og som altsaa skulle vende tilbage til Statskassen.“ — saa var denne Lov i den Skikkelse, hvori den her foreligger, neppe bleven nødvendig; den er bleven nødvendig, derved, at man i det Dieblif, da Afslutningen skulde stee, fra alle Kanter har samlet, ikke har vidst, hvorledes man skulde bære sig ad, ikke har vidst, hvorledes man selv sad i det; man er derved bleven nødt til at lade det gaae hen for denne Gang med den gaabne Erklæring: „Vi ere ikke istand til at opgjøre paa en heldig Maade, og vi forelægge Spørgsmaalet denne Gang til Rigsdagens Afgjørelse, idet vi forudsætte, at den næste Opgjørelse maa stee paa en anden, til Omstændigheder og Forhold mere svarende Maade.“ Naar man har talt om, hvad Folkethinget har forlangt, saa er det ikke dette, Folkethinget har forlangt; Folkethinget har forlangt en Opplutning den 31te Marts og en Afslutning paa et senere Stadium, som maafee være fastsat isorveien, men ved Opplutningen har man forstaaet, at derved skal sees, at enhver